

Bojová pohotovost vojsk ČSLA

Podplukovník Václav R o u č k a

Přípravy imperialistů k válce proti táboru socialismu vyžadují od našeho lidu a armády být vždy připraveni k odrazení možného napadení našeho území a zejména dnes, kdy překvapení v počátečním období války nabylo takového významu.

Náš stát svou strategickou polohou jako nejzápadnější výspa socialismu je neustále ohrožován západními imperialisty, jejichž agresivním nástupištem se stává území Německé spolkové republiky. Fašistické kruhy Německé spolkové republiky se svým válečným potenciálem, plánovitě a úsilovně rozvíjeným za pomoci západních kapitalistů, se znovu stávají bezprostředním nepřítelem našeho státu. V období studené války financované USA jsou k nám posíláni špioni, je narušován náš vzdušný prostor a rozpoutávány revanšistické choutky v agresivních kruzích Německé spolkové republiky.

Rostoucí fašizace a remilitarizace západního Německa, ustanovení fašistických hitlerovských generálů do funkcí v Severoatlantickém paktu, vytváří přímou угрозу míru a především úhrozu pro socialistický tábor.

Ve Spojených státech denně otevřeně zaznívají z rozhlasu, televize a časopisů výzvy k „preventivní“ válce proti Sovětskému svazu a zemím lidové demokracie za použití zbraní hromadného ničení. Západní imperialisté vypracovávají celou soustavu plánů preventivní války, majíce na mysli provedení nenadálého úderu za použití zbraní hromadného ničení.

I když hodnocení sil a času mluví jasně ve prospěch socialistického tábora, nebylo by správné podceňovat nepřítele, nebrat v úvahu možnost jeho rozhodnutí, vyřešit své rozpory a bezvýhodnou situaci rizikem a dopustit úvahy o možnosti snížení naší bdělosti nebo dokonce bojové pohotovosti vojsk.

Překvapivý útok s použitím zbraní hromadného ničení nabývá stále nových a nových forem a jistě by byl velmi nebezpečný.

Naše úkoly

Vycházíme-li z podmínek naší republiky, musí mít naše armáda neustálou vysokou bojovou pohotovost, odpovídající současné mezinárodní situaci a konkrétním podmínkám naší situace ve Střední Evropě.

XI. sjezd strany dal jednoznačnou směrnicí, aby naše armáda byla na výši požadavků vedení soudobého boje. Při plnění tak náročného úkolu se přirozeně neobejdeme bez podstatného zvýšení úrovně bojové a operační přípravy,

bez zvýšení bojové a mobilizační pohotovosti armády.

V této souvislosti pokládám za nutné zastavit se u dvou problémů:

— Jaké úkoly vyvstávají v přípravě naší armády v rámci svazku ozbrojených sil Varšavské smlouvy.

— Dále pak, jaký je stupeň přípravy naší armády na boj v podmínkách náročných moderní techniky, zvláště atomových a vodíkových zbraní.

Otázky obrany naší země jsou v základu určovány a zabezpečovány sjednoceným úsilím celého našeho socialistického tábora v rámci ozbrojených sil Varšavské smlouvy, která je základem bezpečnosti. Těsná bratrská spolupráce zemí socialismu i na vojenském úseku zabezpečuje plně bezpečnost a obranyschopnost státu a je jejím základem.

Mimořádnou zásluhu na tom má především Sovětský svaz. Naším velkým úkolem je proto široce osvětlovat tuto závažnou otázku a ukazovat, že právě jedině na základě socialistického internacionalismu můžeme úspěšně řešit problémy obrany naší země vzhledem k objektivním potřebám, vyplývajícím z charakteru soudobé války. To znamená také v celém systému řízení a velení armád vést důsledný boj proti všem projevům starého myšlení, proti úzce lokálním hlediskům při posuzování a řešení otázek výstavby a přípravy naší armády. Je třeba zdůraznit, že se zejména na poli vojenskovědecké práce často setkáváme s nedomyšlenými tendencemi, které neberou tyto skutečnosti dostatečně v úvahu. Jde zejména o jednotnost v organizaci, výzbroji, apod. V této souvislosti vystupuje do popředí význam širšího tvůrčího využívání zkušeností ostatních socialistických armád, zvláště pak význam studia a uplatňování, s přihlédnutím na naše podmínky, zkušeností Sovětské armády.

Druhou neoddelitelnou stránkou této skutečnosti představuje však stupeň naší připravenosti — **dostát vždy a za všech okolností všem závazkům**, které nám ze společné obrany socialistických států vyplývají.

V tomto smyslu neustálá a vysoká bojová pohotovost naší armády překračuje svým významem hranice naší vlasti. To souvisí kromě jiného i s geografickým položením naší republiky na

hranici světa socialismu a kapitalismu v Evropě.

Uvědomujeme si jasně, že naše lidová armáda jako celek se nachází v prvním strategickém sledu Varšavské smlouvy. To však nestačí jen zdůrazňovat, ale musíme z toho vyvozovat praktické závěry. To znamená, že naše armáda musí být vždy připravena tak, aby mohla splnit své úkoly v počátečním období, které by v příštím válečném konfliktu mělo obzvláštní význam a vliv na další průběh války.

Skutečnost, že naše úkoly budeme plnit **především v tomto období války**, a že proti nám by stály svazky vybavené atomovými zbraněmi, musí vtisknout výrazně svoji pečeť operační, bojové a politické přípravě naší armády. Postřehnout všechny tyto rysy a důsledky a důsledně jim podřídit přípravu armády, toť úkol, který je třeba každodenně zdůrazňovat a v praxi plnit.

Případná soudobá válka bude klást velmi náročné úkoly zejména na velitelský sbor naší armády, na jeho morálně politické kvality, technickou vzdělanost, organizační a operační schopnosti. Zvláště důležité je osvojení si učení marxismu-leninismu a jeho tvůrčí použití k analýze složitých jevů soudobého vojenství vůbec, jakož i konkrétní bojové situace za války. Proto v přípravě velitelů, důstojníků a generálů je třeba usilovně rozvíjet jejich bojové vlastnosti, zejména **samostatnost, iniciativu, rozhodnost a tvůrčí přístup k řešení organizace boje** a učit je se vši **důsledností uskutečňovat a dovést do konce přijaté rozhodnutí**. Hodnotíme-li z těchto kritérií současný stav připravenosti důstojnického sboru v praktické denní vojenské činnosti a metody jejich přípravy na našich vojenských školách, nemůžeme být, přes značný pokrok v tomto směru, dosud spokojeni.

Bojovou a mobilizační pohotovost, bojovou a politickou přípravu, jakož i operační přípravu štábů nutno chápat v celém komplexu a skoncovat s oddělováním těchto prvků přípravy velitelů a vojsk.

Jistě by bylo nesprávné, aby jednotka nebo i složka MNO byla hodnocena „dobře“ v operační, nebo bojové a politické přípravě a jako „nevyhovující“ v bojové pohotovosti. Stejně tak naopak. Bojovou kvalitu jednotky neproověříme na kasárenském dvoře, ale při plnění bojového úkolu v obtížných podmínkách. Operační, bojová a politická příprava není samoučelná. Všechno je jen příprava k plnění určeného úkolu.

1. Podstata bojové pohotovosti a její význam

Pojem bojové pohotovosti vojsk zahrnuje v sobě všechno, co je nutné armádě k důsledné a aktivní obraně vlasti. V ní se odrážejí nejdůležitější morální a bojové kvality naší lidové armády.

Pod pojmem bojová pohotovost musíme rozumět souhrn všech činitelů, zaručujících útvaru, svazku nebo velitelství v co nejkratší době soustředit maximum sil a prostředků k plnění bojového úkolu a k zahájení organizovaného boje s nepřítelem usilujícím o překvapení a toho je v soudobých podmínkách hodně, to je celý komplex otázek výchovy a výcviku. To tedy **není jen bojový poplach**, to je stejně morálně politický stav a kázeň, střelba, ženíjn, chemický a druhé druhy výcviku — ale chápáné v celém komplexu.

Proto tedy **podstatou bojové pohotovosti** je ten komplexní stav jednotky, útvaru, svazku, štábu, ve kterém jsou schopny včas zahájit a vést úspěšný boj. Bojová pohotovost není žádný zvláštní druh přípravy — je cílem veškeré činnosti.

Proto naše strana a vláda přikládá velký význam bojové pohotovosti vojsk.

Splnění tohoto hlavního úkolu naší armády vyžaduje především správně chápat smysl a obsah vysokého stupně bojové pohotovosti vojsk, velitelství všech stupňů a týlových zařízení, čehož lze dosáhnout jedině tehdy, pochopí-li **všichni příslušníci naší armády a především velitelský sbor závažnost této otázky**, budou-li se jí denně zabývat a budou-li ji považovat za jeden ze svých nejdůležitějších úkolů.

Jedině tak dosáhneme vysoké bojové pohotovosti vojsk a bude zaručeno, že naše armáda bude kdykoliv připravena k odrazení možného napadení nepřitelem.

To znamená, že bojová pohotovost musí být zabezpečována:

- oddaností důstojníků, poddůstojníků a mužstva komunistické strany a vládě Československé socialistické republiky a jejich uvědomělostí a osobní odpovědností za obranu vlasti a vysokým stupněm kázně;

- nepřetržitou připraveností k obraně země v nejkratší době;

- vysokými organizačními schopnostmi velitelů a štábů, vysokým stupněm bojové a politické přípravy vojsk, jejich kázně a pohotovosti k bojovému použití;

- udržováním bojové techniky, dopravních prostředků, munice a ostatního materiálu v bezvadném stavu a nepřetržité pohotovosti k bojovému použití s jejím mistrovským ovládním jak jednotlivci, tak i celými jednotkami.

Zvládnutí úkolů bojového poplachu je jen jedním z podstatných prvků bo-

jové pohotovosti, jehož cílem je přivést vojska v nejkratší době do takového stavu, aby mohla plnit bojové úkoly.

Význam bojové pohotovosti vojsk nebývá často docenován. U některých velitelů se vyskytují názory, které zaměňují pojem bojové pohotovosti pojmem bojový poplach, jeho provedením. To jistě není správné a odporuje to celkovému chápání bojové pohotovosti ja-

ko komplexu otázek, které je nutno vidět ve své každodenní činnosti. Provedení bojového povlachu je teprve příprava k boji a takto shromážděná jednotka musí být ještě schopna plnit bojový úkol. Setkáváme se dokonce s názorem velitelů, kteří si stěžovali, že v období, kdy mají jednotku vyvedenu na cvičení v pohraničním pásmu, mají sníženou bojovou pohotovost.

2. Úkoly vyplývající pro vojska

Díky úsilí poslední doby byl učiněn značný pokrok v zabezpečení bojové pohotovosti vojsk a podařilo se nám podstatně zkrátit časové normy dosažení bojové pohotovosti.

Přesto však je nutno dosáhnout toho, aby všechno, co voják koná při svém denním zaměstnání, počínaje raním tělocvikem, morálně politickou výchovou, všemi druhy výcviku, přípravou materiálu a konče výkonem dozorců služby, bylo zaměřeno k dosažení a udržení bojeschopnosti a bojové pohotovosti jednotlivců, jednotek i útvarů. Všechny získané návyky, stupeň výcviku i výsledky práce velitelů a štábů v komplexu se musí projevit při zvyšování bojové pohotovosti.

Připravuje-li se voják tělesně, střelecky, teoreticky a politicky — musí se veškerá tato příprava v komplexu odrazit v jeho připravenosti plnit bojový úkol — být rychle v pohotovosti bránit vlast a její socialistické zřízení — to je přece celý smysl vojenské služby.

Vysoká bojová pohotovost naší armády musí se stát věcí cti všech vojáků. Za dosažení nejlepších výsledků, pro splnění tohoto úkolu musí bojovat všichni bez rozdílu; není to věc jen velitelů a několika funkcionářů, nýbrž i všech odborných funkcionářů — specialistů, všech politických zástupců,

prvoradý úkol stranických a mládežnických organizací.

Jednou z hlavních podmínek zvyšování bojové pohotovosti vojsk je zkvalitnění organizátorské, výchovné a řídicí práce velitelů, politických pracovníků a štábů všech stupňů.

Z charakteru soudobého boje, k němuž je třeba se cílevědomě připravovat, vyplývají vysoké požadavky a vysoké nároky na morálně politické kvality, odbornou a fyzickou připravenost velitelů, štábů a vojsk, iniciativu, samostatnost, rozhodnost, vysokou kázeň, houževnatost a tvůrčí přístup ke splnění úkolů ve složitých podmínkách soudobého boje. To všechno jsou prvky k dosažení vysoké bojové pohotovosti.

Prověrky a provedená cvičení nám ukazují, že štáby se uchylují k velitelsko-štábním metodám práce i v případě, kdy mají vyvedena vojska. Vyvedené štáby žijí odtržené od jednotek a nemají pevných návyků v nepřetržitě živém řízení vojsk.

Štáby necítí živá vojska. Zejména k tomu je třeba vychovávat velitele a štáby — uvědomovat si praktické důsledky svých rozkazů a nařízení pro činnost vojsk. Pochopit, že úkolem štábů není jen kreslit mapy a linkovat formuláře — ale především velet vojskům, kontrolovat jejich činnost a mít stálý přehled o nich a o jejich možnostech.

To všechno potom v komplexu se nám skládá do výslednice, která ukazuje stupeň bojové pohotovosti.

Vzhledem k tomu, že otázkám operační, bojové a politické přípravy, kázni, ošetřování techniky a ostatním otázkám bylo věnováno v poslední době mnoho pozornosti, považují za nutné rozebrat jeden z činitelů, které zásadně ovlivňují bojovou pohotovost, tj. otázku bojového poplachu.

Rychlého uvedení vojsk do bojové pohotovosti bojovým poplachem se nedosáhne bez plánovitého a cílevědomého nácviku. Zde jde o čas, dokonce o minuty a vteřiny, kdy může nastat složitá situace, komplikovaná bojovou činností nepřítele a to vyžaduje pevných návyků při různých úkonech. Nácviky musí být metodické, od jednoduchých úkolů k složitým, musí být prováděny a opakovány za různých podmínek, např. bez osvětlení, za mrazu, s menším počtem osob než je plánováno. To platí plně i pro složky MNO.

Praktické zkušenosti u některých svazků potvrzují, že důsledně plánované, prováděné a řízené nácviky u útvarů jsou jedním z rozhodujících činitelů při úspěšném splnění úkolů při komplexním prověření bojové pohotovosti. Tam, kde velitelé stanovili úkoly a učební cíle pro nácviky podřízených jednotek a nácviky osobně řídili, bylo dobře organizováno vyrozumění, svol a celé uvedení štábu, útvaru a zařízení do bojové pohotovosti.

Znalost služební činnosti a dobře nacvičená činnost dozorců orgánů všech stupňů při vyhlášení bojového poplachu, převzetí rozkazu k provedení bojového poplachu technickým pojitkem, jeho prověření a rychlé vyhlášení v jednotkách, je podmínkou pro organizovanou činnost při vyhlášení bojového poplachu.

Pevným a soustavným vyžadováním znalostí přesných počtů a materiálně

technické situace (počtů přítomných vojáků, odvelení, počtů zbraní, munice a jiného materiálu, dopravních prostředků, jejich stavu) od velitelů družstev výše, kdykoliv, tedy nejen při nácvicích, nejen při cvičeních a při bojovém poplachu, ale denně — byly dosaženy pevné návyky u velitelů všech stupňů k soustavnému získávání a hlášení situace a stavu jednotek.

Máme ovšem řadu opačných zkušeností.

Tam, kde velitelé nevěnovali pozornost metodice nácviků, nezplánovali důsledně a do podrobností bojový poplach — tam se projevil zmatek, neorganizovanost a neinformovanost a štáby zpravidla nevelely.

Projevily se tendence podceňovat dílčí nácviky bojového poplachu a dělat vždy hned prověrku celého útvaru — u těchto jednotek se také špatná metodika vždy vymstila.

Nácviky nutno plánovat tak, aby útvar byl vždy bojeschopný, i po příchodu povolanců. Musíme skoncovat s názorem, že kupř. v zimním období není možné vyžadovat bojovou pohotovost celého svazku. To bychom se museli domluvit s nepřítelem, že válka začne-li, smí být zahájena jen v letním období. V tom případě spočívá jedna zvláštnost naší armády. Naše jednotky musí v co nejkratší době po příchodu nováčků dosáhnout taktického minima diferencovaného podle předpokládaného úkolu svazků, zabezpečujícího splnění základního úkolu v případě potřeby.

Nácviky nesmějí být zlehčovány. Je třeba měněním situací přibližovat nácviky co nejvíce skutečnosti, učit iniciativě a vychovávat štáby a vojska.

Vcelku málo pozornosti je dosud věnováno otázkám materiálně technického a zdravotnického zabezpečení a pružnému využití stávajících prostředků k plnému zabezpečení vojsk podle konkrétní situace. Kladné zkušenosti

některých jednotek ukazují, že tam, kde velitelé velí a řídí činnost při bojovém poplachu ze svých pracovišť a po přesunu ze svých VS (PVS), je zabezpečena organizovanost, informovanost a nepřetržitě velení. Někteří velitelé útvarů se snaží nahrazovat činnost pořádkové služby a mladších velitelů (družstev, čet, rot) přímým velením. Tím ovšem mohou způsobit jen zmatky, sami ztratí přehled o situaci a ve skutečnosti nevědí.

Operativně může zasahovat jen velitel a štáb, který má dokonalý přehled o situaci jednotek a průběhu bojového poplachu.

Bojový poplach je jedním z důležitých prvků uvedení štábů a vojsk do bojové pohotovosti. Proto je nutno, ať již se jedná o bojový poplach nebo o cvičný poplach, věnovat jeho provedení stejnou pozornost a vojáky nacvičit tak, aby metoda jeho provedení i rychlost, přesnost a důkladnost všech úkonů byly stejné.

Velkou roli při bojovém poplachu hrají organizátorské schopnosti nižších velitelů, zejména při počátečním údobí jeho provedení.

Velmi důležitou otázkou je samotné vyhlášení signálu, který je nutno doručit všem vojskům co nejrychleji a podle pořadí důležitosti. Je přece samozřejmé, že hlavní pozornost musí být věnována letectvu, prostředkům PVOS a ostatním bojovým útvarům.

Úkol, kterým by se měli zabývat všichni velitelé a štáby je, aby byla dále zkrácena doba proniknutí signálu na minimum. K tomu pomůže i zevšeobecnění zkušeností některých svazků, které v současné době již dosahují minimální možné doby vyhlášení bojového poplachu podřízeným útvarům a jednotkám.

Po proniknutí signálu jsou vojska, štáby a zařízení uváděna do bojové pohotovosti.

Požadavek v minimálně krátké lhůtě opustit posádku s plným materiálním vybavením je plněn většinou našich vojsk. Veškeré úsilí musí být zaměřeno k tomu, aby tento požadavek plnili všichni. Nesmíme se bát získávat zkušenosti i od podřízených štábů a vojsk. Soudobé prostředky napadení nás k tomuto opatření nutí a my musíme udělat všechno k tomu, aby vojska, štáby i zařízení byly vyvedeny zpod úderu.

Důležitou součástí bojového poplachu je zaujetí prostorů rozptýlení. Tyto prostory, které vojska zaujímají v soulase se směrnici pro uvedení do bojové pohotovosti, musí vyhovovat požadavkům skrytého rozmístění, avšak současně i rychlého výjezdu na signál k plnění bojového úkolu.

Proto je správné prostory zaujímat tak, aby vojska a štáby byly v nich rozmístěny podél komunikací, v některých případech i na komunikacích.

Prostory rozptýlení je nutno zaujmout s úplným materiálně technickým a zdravotnickým zabezpečením, mít zajištěno z těchto prostorů nepřetržité velení vojskům všemi prostředky.

Jen tak budou vojska schopna plnit stanovený úkol a jen tak je možno dosáhnout vysoké bojové pohotovosti i po vyvedení bojovým poplachem.

Proto plánování, organizace a provedení bojového poplachu a vyvedení je jedním z důležitých faktorů pro rychlé uvedení vojsk do bojové pohotovosti, který má zásadní význam právě pro počáteční období války.

Bojový poplach však není tedy jediným a všemocným prostředkem k dosažení plné bojové schopnosti štábů, svazků, útvarů a zařízení. Jeho rychlé a správné provedení musí vytvořit dobré podmínky pro další možná opatření k doplnění vojsk na plné počty plánovaných sil a prostředků a dosažení nejvyšší bojové pohotovosti.

Velmi důležitým faktorem uvedení vojsk do bojové pohotovosti je řešení otázek **bojového zabezpečení**.

Velitelé a štáby jsou povinni předem organizovat a pečlivě nacvičovat bojové zabezpečení podle obvyklých taktických zásad s důrazem na PVO a ochranu proti ZHN, maskování na nástupišti, v době přesunu do prostorů rozptýlení i v nich. Opatření bojového zabezpečení je třeba upřesňovat podle skutečné situace.

Chťel bych upozornit jen na některé zvláštnosti bojového zabezpečení při bojovém poplachu:

Ve velkých posádkách nutno zvláště počítat s možností nepřátelského atomového napadení a se silnou činností nepřátelského letectva. Proto bude třeba spolehlivě zabezpečit hláskou službu, chemický a radiační průzkum, opatření k boji s nepřátelskými letadly, vlastní ochranu vojsk a odstranění následků nepřátelského napadení.

Využívání lesů k pasivní ochraně vojsk při jejich rozmístění v prostoru shromaždiště je třeba provádět s ohledem na možnost vzniku požáru, a jeho rychlého rozšíření ve velkých lesních masivech, zvláště s mladým porostem. Proto bude výhodné využívat menších lesů se smíšeným a již vzrostlým porostem, který tlumí tlakovou vlnu i radioaktivní záření. Les musí mít dostatek komunikací k rychlému výjezdu. Les s průseky, na nichž se odstraní suchá tráva, dává možnost zamezení šíření požáru. Velkým kompaktním lesním masivům bez dostateku cest a průseků je třeba se vyhýbat. Z nich je účelné využívat jen okraje lesů, aby vojska mohla rychle z něho ujet.

V každém případě nutno organizovat předem požární hlídky a jednotky vybavit technikou k hašení požárů.

Dosud není dost docenovaný význam protivýsadkové obrany, ačkoli každý si uvědomuje možnost shoení diverzních

a záškodnických výsadků již za bojového poplachu nebo i větších výsadků s cílem rušit uvedení vojsk do bojové pohotovosti. Proto velitelé svazků a útvarů jsou povinni zajistit boj s výsadky hned od vyhlášení bojového poplachu vyčleněním části sil s konkrétními úkoly do předpokládaných prostorů jejich zásahu.

*

Zvláštnosti bojové pohotovosti u útvarů a svazků, které musí být v určité době bojové pohotovosti

U některých vojsk, jako např. u útvarů a svazků, určených ke střežení vzdušného prostoru, musí být udržován určitý stupeň stálé bojové pohotovosti k okamžitému plnění úkolů. Toho útvary dosahují stálou bojovou pohotovostí příslušné části sil a prostředků podle nařízení nadřízeného velitele přímo v určených prostorech nebo palebných postaveních. Zbytek sil a prostředků musí útvary být schopni uvést do pohotovosti v minimální době, opět stanovené nadřízeným velitelem.

Uvedení takovýchto útvarů do plné bojové pohotovosti se tedy děje odlišným způsobem než u útvarů ostatních. Provádí se v různých variantách a způsobech podle druhů bojového úkolu útvaru a místních podmínek, což nelze zde rozvádět.

Chci jen zdůraznit charakteristické úkoly, které tu prvořadě vystupují při plnění stálé bojové pohotovosti více než u jiných útvarů.

Je to především rychlé uvědomění všech osob hlavně vojáků z povolání a to v pořadí důležitosti časového plnění úkolů. Útvary musí zajistit všemi prostředky v každé denní a noční době, v sobotu a v neděli, dosažitelnost a rychlý nástup všech osob. Musí organizovat rychlý svaz vojáků z povolání přímo na místo plnění úkolů. Je nutné, aby u dozorčích rot (baterií) bylo na

zvláštní tabuli denně upravováno podle výsledků bojového rozdělení zařazení každé funkce, hlavně zvláštních skupin a to jak důstojníků, tak poddůstojníků a mužstva.

Osobní vybavení vojáků je přímo na jejich pracovištích nebo ve světnicích mužstva.

Materiál a bojová technika jsou stále připraveny ve stavu okamžité použitelnosti. Pokud možno veškerý materiál je uložen přímo v prostorech, určených pro plnění bojového úkolu.

Důležitým činitelem budou nácviky

bojového poplachu za různých situací a v různé době s cílem dosáhnout rychlého a téměř mechanického provádění všech úkolů. Využití zkušeností z nácviků musí vést k reálnějším přípravám a stálému zrychlení dosažení pohotovosti.

Denní svědomité provádění bojového rozdělení bude tu důležitým prostředkem k zajištění okamžitého provádění dílčích úkolů.

Takové útvary musí upravit svůj život tak, aby vlastně žily stále v pohotovosti.

Bojovou pohotovost jako schopnost armády v co nejkratší době soustředit potřebné síly, organizovaně vstoupit do boje a úspěšně ho vést zabezpečují tyto hlavní faktory:

1. Organizátorská, výchovná a řídicí činnost velitelů, štábů a politických pracovníků.

2. Reálně zpracovaný plán bojové a politické přípravy, který musí svým uspořádáním zabezpečovat bojovou pohotovost vojsk ve všech ročních obdobích, zvláště při soustředění specialistů, při taktických cvičeních, při pobytu útvarů ve VVP, při odchodu vojáků 2. ročníku do zálohy, při hospodářských výpomocích atd.

3. Bojovou a politickou přípravu vojsk provádět cílevědomě se zaměřením na tyto otázky:

— uvádění bojové techniky do bojové pohotovosti v krátkých lhůtách, v zimě a v noci,

— zvládnutí organizace, plánování a provádění přesunů vojsk (včetně regulační a pořádkové služby),

— vštípit velitelům, štábům a vojákům návyky v organizaci a provádění bojového zabezpečení vojsk,

— politickou přípravu vojáků dovedně skloubit s požadavky bojové pohotovosti vojsk.

4. Provádět metodické dílčí nácviky činnosti vojsk při uvádění útvarů (štábů) do bojové pohotovosti a cílevědomým prověřením všech otázek bojové pohotovosti v kterékoli době za ztížených podmínek.

5. Reálně zpracovaný plán uvedení útvaru do bojové pohotovosti (plán bojového poplachu) s důrazem na tyto otázky:

— vyrozumění o bojovém poplachu a svolání důstojníků na pracoviště,

— činnost zvláštních skupin a odběr materiálu všeho druhu,

— organizace a zabezpečení spojení uvnitř štábu, dále spojení k podřízeným a k nadřízenému štábu,

— bojové zabezpečení vojsk.

Plán je třeba denně upřesňovat podle situace u útvarů (štábů) — tj. provádět bojové rozdělení.

6. Materiální zabezpečení vojsk s důrazem na organizaci vyvezení pohyblivé zásoby munice a náhradních dílů (součástek) na běžné opravy bojové techniky.

Důsledně a uvědoměle musí všichni příslušníci armády plnit požadavky vojenské kázně, mezi něž patří především vysoká politická uvědomělost, vědomí vojenské povinnosti a osobní odpovědnosti vojáka za obranu vlasti a takové morální vlastnosti, jako je pochopení nutnosti přesného a včasného plnění všech úkolů a rozkazů, jejichž plnění v kterékoli době, přes všechny vnější i vnitřní překážky, iniciativně a bez dozoru.

Stav bojové pohotovosti může být uznáván vyhovující pouze tam, kde otázky neustálé a vysoké bojové pohotovosti jsou chápány důsledně politicky a kde z tohoto důvodu usílí všech velitelů a štábů je zaměřeno na nepřetržitou organizaci a řízení vojsk, kde všichni příslušníci projevují snahu o včasné a kvalitní splnění úkolu.

K zajištění plné pohotovosti a bojeschopnosti vojsk musí směřovat veškerá činnost velitelského sboru v míru. Proto je třeba zvláště v soudobých podmínkách zaměřit výchovu velitelských kádrů na správné chápání bojové pohotovosti v plné její šíři.

Pod zorným úhlem mezinárodně politické situace je třeba vidět potřebu neustálé a vysoké bojové pohotovosti k obraně našich západních státních hranic a obranu proti vzdušnému nepříteli. Polevení v čemkoli, co snižuje tuto neustálou bojovou pohotovost, je nejtěžším proviněním a nesmí mít místa.

Není sporu o tom, že současný poměr sil obou táborů a jejich perspektiva mluví jasnou řečí ve prospěch tábora míru a pokroku. Není také sporu o tom, že síla mírového hnutí pokrokových sil na celém světě, zdůrazněná na XII. sjezdu KSSS roste a dále poroste. Stále poroste počet těch rozumných lidí, kteří se staví proti šílenství a nesmyslnosti příští války a zejména války s použitím nukleárních zbraní, o důsledcích, o kterých si můžeme udělat jen matnou představu. Nemůže být rozhodně žádná diskuse o konečném výsledku tohoto třídního sražení socialistického tábora s táborem imperialistickým. Je jasné, že by to byla válka světová, velmi ničivá a velmi úporná, na jejímž konci by byl i konec kapitalismu.